

[Simonsen.]

Erling Dinesen var i forbindelse med omtalen af de midler, der går til disse formål, inde på spørgsmålet om, hvad der blev investeret på andre uddannelsesområder. Jeg tror, det er meget afgørende, at vi gør os klart, at vi i de kommende år kommer til at diskutere såvel de faglige grunduddannelser som de kortere arbejdsmarkedsuddannelser på en langt mere intensiv måde, end tilfældet er i dag, idet der herved er tale om en højnelse af det almindelige uddannelsesnivea, som ikke alene har en stor samfunds- og erhvervsøkonomisk betydning, men i allerhøjeste grad også har betydning for den enkeltes mulighed for at blive tilfreds med det arbejde, han har på en virksomhed.

Vi er endnu for tilbøjelige til f. eks. at benytte disse uddannelser til løsning af akutte problemer, f. eks. i forbindelse med en arbejdsløshedssituation. Det er naturligt, at disse ting kommer ind som et vigtigt instrument, men jeg tror, at det er endnu vigtigere, at vi efterhånden lærer at benytte disse uddannelsesområder som en forebyggende form for uddannelse med henblik på, at mennesker i videst muligt omfang skal undgå at komme i en arbejdsløshedssituation. I et samfund med fuld beskæftigelse ligger her, som det tidligere er påpeget bl. a. gennem en OECD-rapport, en af nøglerne til større produktivitet, og man kan føje til: også en større menneskelig sikkerhed for den enkelte.

Som ministeren nævner i sin fremsættelse, bør den fuldstændige integration afvænte en reform af de faglige grunduddannelser. Da vi ved, at denne reform heldigvis er nært forestående, kan vi være enige heri, idet også vi betragter det som særdeles væsentligt, at vi når frem til at se de kortere arbejdsmarkedsuddannelser i sammenhæng med de faglige grunduddannelser.

Ser vi nærmere på de enkelte kapitler, vil jeg gerne om uddannelse af specialarbejdere sige, at vi er enige med arbejdsministeren i, at vi så snart som muligt bør nå frem til, at arbejdsformidlingen overtager anvisning til de forskellige uddannelsesaktiviteter. Det er efter vor mening en mangel, at det ikke sker allerede nu, men det er selvfølgelig et argument, at arbejdsformidlingen med den korte tid, den har haft til at etablere sig, ikke er

tilstrækkelig udbygget til at påtage sig denne opgave. Det er meget svært at vurdere, hvornår det egentlig bliver tilfældet, og man kan vist ikke undlade at have en vis fornemmelse af, at når vi ikke foretager integration på dette område på nuværende tidspunkt, hænger det sammen med en vis træghed i det almindelige organisationsmønster her i samfundet. Tilbage står i hvert fald for os som det absolut væsentlige, at systemet først kan komme til at virke effektivt, når det organ, der har ansvaret for stillingsformidlingen, også får mulighed for at administrere kursusaktiviteten. Først på det tidspunkt vil der efter min opfattelse blive tale om en virkelig aktiv arbejdsmarkedspolitik.

De nye regler om ydelse af godtgørelse under uddannelse opfatter vi som mere retfærdige og stimulerende end de eksisterende. Hr. Erling Dinesen var inde på, at der måske var visse grupper, der knap fik så meget som før, medens andre fik en bedre placering. Nu er det jo meget teknisk betonet, dette her, og vi kan få lejlighed til i udvalget at gå virkelig til bunds i disse ting. Men vi ser i hvert fald som noget meget vigtigt i det forslag, ministeren her er kommet med, at mennesker, som har en god beskæftigelse og en relativt god indtjening, i højere grad bliver animeret til at få en uddannelse, og skal vi nå frem til det forebyggende system, som jeg var inde på før, må det være noget helt afgørende.

Omskolingsaktiviteten skal ifølge lovforlaget fortsat være et forsøgsområde, og det er nok også rimeligt. Men jeg vil gerne føje til, at erfaringen allerede i dag siger os, hvad det vel også har været lovens hensigt, at der først og fremmest er tale om gruppetilbud, medens mulighederne for den enkelte, når det drejer sig om omskoling, ikke er ret omfangsrige. Jeg tænker her først og fremmest på de selvstændige, det være sig butiksdrevende, landmænd osv., som må gå fra deres forretning eller deres landbrug og søge over i industrien; det kan være vanskeligt for disse mennesker, sådan som omskolingsloven fungerer i dag, at få reelle muligheder for en virkelig omskoling.

Hvad angår afsnittet om den særlige erhvervsforberedende uddannelse, er vi enige i arbejdsministerens bemærkninger om, at uddannelsen af ikke-faglærte allerede i dag